

[Rytter.]

saadan. Dertil bemærkede Ministeren: Nej, det er ikke rigtigt, der foreligger forskellige Indstillinger fra det kirkelige Udvalg, det er kun et Flertal inden for det kirkelige Udvalg, der har udtalt saadan og saadan. Jeg maa bestride Berettigelsen af denne Ministerens Udtryksmaade. Jeg hævder, at det er det kirkelige Udvalg, der har udtalt sig saadan og saadan. Det er første Gang, jeg har set, at der, naar der har været nedsat et Udvalg, kommer fire Indstillinger ind som sideordnede. Den almindelige Fremgangsmaade er dog den, at det er Flertallet, der beslutter noget. I dette Tilfælde har det kirkelige Udvalgs Flertal besluttet noget, dermed har det kirkelige Udvalg besluttet det. Hvis vi beslutter noget her i Landstinget, saa er det Landstinget, der har vedtaget det, selv om to af Partierne stemmer derimod. Bliver noget vedtaget i Folketinget, selv om et Mindretal stemmer derimod, er det Folketinget, der har vedtaget det. Saaledes er det ogsaa det kirkelige Udvalg, der har vedtaget den Indstilling, der foreligger her. Det andet er Mindretalsindstillinger, der burde have fulgt som Bilag og ikke som selvstændige Skrivelser.

Dette skal jeg imidlertid ikke dvæle ved, det er formelt. Naar jeg overhovedet rører derved, er det, fordi den højtærede Minister selv kom ind paa det og vilde hamre fast, at der forelaa 4 Indstillinger fra det kirkelige Udvalg, men det er forkert.

Jeg beklager, at jeg ikke er i Stand til at sige, at Ministerens Redegørelse var saaledes, at man tør haabe, at der nu bliver Ro om dette Spørgsmaal. En Mængde af de Spørgsmaal, jeg stillede, har den højtærede Minister ikke besvaret, andre har Ministeren besvaret forkert, og atter andre har Ministeren blandet noget ind i, som ikke vedkommer den saglige Diskussion. Jeg tror derfor ikke, at den højtærede Minister har været heldig med sin Redegørelse. Jeg tror, det havde været meget klogere, om han havde sagt som den tidligere Kirkeminister: Jeg indrømmer, at der er sket Fejl — det er undskyldeligt —, hvordan skal vi gøre det godt igen.

H. P. Johansen: Det synes at være blevet moderne paa Rigsdagen at foran-

ledige store politiske Debatter, jeg kunde næsten sige stormende Debatter, om de kirkelige Spørgsmaal. For nogle Dage siden var det Kommunerne ovre i Folketinget, der lagde op til en saadan Debat. Det blev taget dem meget ilde op baade af Konserverative og Venstre, men ikke desto mindre ser vi nu Venstre tage Initiativet til en ny stor politisk Debat om et kirkeligt Spørgsmaal, og man kan vel med Rette sige, at Tonen er den samme som forleden Dag i Folketinget. For ikke at blive misforstaaet vil jeg gerne sige, at jeg ikke kan se, at der var nogen særlig Grund til at rejse den omtalte Debat i Folketinget, og jeg kan heller ikke se nogen særlig Grund til at rejse denne Debat her i Dag. Der er jo nemlig paa anden Maade givet Svar paa det, der spørges om — denne Side af Sagen skal jeg senere komme lidt nærmere ind paa.

Jeg vil dog først gerne minde om, hvad det er, der er Udgangspunktet for denne Debat. Det er jo den Forespørgsel, Pastor Nedergaard stillede her i Tinget i Fjor. Denne Forespørgsel blev stillet i Slutningen af Samlingen, i Rigsdagens eller i hvert Fald Landstingets allertravleste Tid, umiddelbart før vi skulde ud til det store politiske Opgør, som Landstingsvalget var, og den var holdt i skarpe, agitatoriske Vendinger. Pastor Nedergaard antydede ogsaa elskværdigt, at Kirkeminister Dahl var en Mand, som tog Pengene, hvor han kunde faa dem, enten han saa havde Ret dertil eller ej. Saavel paa Grund af denne Forespørgsels Form som paa Grund af det Tidspunkt, paa hvilket den blev stillet, var der mange Mennesker, baade paa Rigsdagen og andetsteds, der fik det Indtryk, at det var partipolitisk Agitation, der laa bagved, at det var et Nummer, Venstre havde Brug for, et Nummer, der skulde gøre sin Nytte ved Landstingsvalget, og jeg kan forsikre de ærede Forespørgere og Partiet Venstre, at man traf Folk med stor Interesse for de kirkelige Spørgsmaal, som beklagede, at de kirkelige Spørgsmaal skulde bruges til en saadan partipolitisk Agitation. Nu ved jeg naturligvis ikke, om disse Mennesker havde Ret i deres Opfattelse, men een Ting ved jeg — det vil de ærede Forespørgere heller ikke kunne snakke sig fra —, og det er, at de, der bedømte Sagen saaledes, blev bestyrket i deres Op-